

Aigües de Tortosa, 15 anys de fracàs convergent

Aviat es compliran quinze anys des que el govern de Ferran Bel, amb el suport d'ERC i el PP, va privatitzar i malvendre l'empresa d'aigües de Tortosa. L'operació va consistir en la venda de gairebé la meitat de l'Empresa Municipal de Serveis Públics (EMSP) a Aigües de València per 11,3 milions d'euros. Tal com van advertir els detractors en aquell moment, es tractava d'una maniobra per obtenir liquiditat de forma ràpida a les portes d'unes eleccions.

L'excalde Ferran Bel i l'actual regidora i portaveu de Junts per Tortosa, Meritxell Roigé —aleshores presidenta de l'EMSP—, com a bons neoliberals, van impulsar la privatització inspirant-se en el model francès implantat a Europa i a Catalunya a partir dels anys noranta. L'excusa utilitzada era que el soci privat —o com ells en diuen, “soci tecnològic”— aportaria el seu *know-how*, és a dir, coneixements tècnics,

a canvi d'una contraprestació econòmica establerta en el contracte de concessió. Segons el plec de condicions econòmiques, aquest soci ha de percebre abans que finalitzi el contracte la xifra de 27,7 milions d'euros.

Com es garanteixen aquests beneficis? Doncs com ho fan totes les concessions d'aquest tipus, a costa d'increments continus de la tarifa de l'aigua i de limitar les inversions en infraestructures i millores de la xarxa.

En primer lloc, el contracte estableix una retribució al soci privat per cada metre cúbic facturat i preveu un augment anual de l'1,5% del volum de consum. Una estimació que ja va ser qüestionada en el seu moment per ICV, que va presentar al·legacions alertant que no es compliria. I què passa si no es compleixen aquestes previsions? Doncs exactament allò que es va advertir: el soci privat exigeix l'augment de

les tarifes, tal com li permet el contracte. Perquè per davant de tot, el que blindava el plec de condicions defensat per Bel i Roigé, són els beneficis del soci privat.

En segon lloc, el marge de benefici del soci privat també es manté hipotecant inversions. El contracte preveu una inversió anual de 400.000 euros, una xifra que no es revisa en funció de la inflació. Per posar-ho en context: 400.000 euros el 2010 equivalen a uns 250.000 euros en poder adquisitiu l'any 2025. Això significa que mentre les inversions romanen congelades, els beneficis del soci creixen a un ritme del 6 % anual. Un negoci rodó.

Quin és el resultat? Un infrafinançament creixent de la xarxa, que ens ha portat a un rendiment hidràulic del 50 %, molt lluny del 79 % que prometia la concessió per al 2025. I encara més lluny de les promeses de Meritxell Roigé, que va assegurar que el soci tecnològic milloraria l'e-

ficiència de la xarxa.

Així, a deu anys de la finalització de la concessió el balanç és el següent: tenim un rendiment hidràulic de més de vint punts per sota de la mitjana catalana, el soci privat exigeix pujades de tarifes per garantir els seus beneficis econòmics i, fins i tot, s'albira la possibilitat d'una nova demanda per incompliment de contracte. De fet, Aigües de València ja va portar l'Ajuntament als tribunals fa anys, tot i que en aquell moment va perdre el litigi.

Amb aquestes dades es pot parlar d'un autèntic fracàs d'aquest model de gestió imposat pels convergents. I encara més si tenim en compte que, abans de la privatització, l'empresa invertia una mitjana de mig milió d'euros anuals i generava uns beneficis similars per a l'Ajuntament en forma de cànon. Costa d'entendre que els convergents d'aquesta ciutat continuïn penjant-se

Selene Alberich
portaveu de la CUP a l'Ajuntament de Tortosa

la medalla de grans gestors, quan analitzem el merder que tenim damunt la taula, derivat de les seves decisions i apostes del passat. Unes apostes marcades per una visió política curterminista i allunyada de qualsevol criteri de benefici col·lectiu i servei públic.

Per a la CUP l'aposta és clara. Cal generar les condicions que ens permetin d'aquí a deu anys recuperar la gestió i control de l'EMSP remunicipalitzant l'empresa. Volem que Tortosa se sumi a l'onada de remunicipalitzacions i desprivatitzacions que vivim, per tal que l'aigua, com a bé bàsic per la vida, quedi fora de qualsevol lògica mercantilista.